

fra Menighederne. Jeg har altid fundet og finder endnu, at det er en Mangel, at Menighederne ikke kunne komme til at udtale sig om den Art Spørgsmaal, der ere reent kirkelige. Jeg vil nu ganske ærligt tilstaae, at der her i Rigsdagen sidder saamange Mænd samlede fra Landets forskjellige Menigheder, og det skal jeg villig anerkjende, deriblandt Mænd, hvem disse kirkelige Spørgsmaal ligge alvorlig paa Sinde, mere eller mindre som et Livsavgjøgende, at jeg ikke kan andet end lægge særdeles Vægt paa de Anstuelser, som gjennem disse Afstemninger udtale sig fra Rigsdagens Side, og jeg vil derfor, da der jo ingen Ud- sigt er til, at dette Lovforslag i indværende Sessjon skulde naae at blive til Lov, lægge den Vægt paa dem, at jeg vil sætte den hele Sag i Bevægelse og høre de geistlige Myndigheder om den. Jeg vil dernæst overveie alle de Grunde, der ere anførte her i denne Sal, saavel som dem, der fra en anden Side maatte gjøre sig gjældende, og derefter søge ærligt og samvittighedsfuldt at træffe de Bestemmelser, som jeg troer virkelig ville være i Kirkens og Menighedernes Tarv. Jeg troer nemlig, idetmindste efter min Opfattelse af Forholdet, at Regjeringen er bemyndiget til at træffe den allerstørste Deel af disse Bestemmelser, med Undtagelse af den, der findes i § 3, ved kongelig Anordning, og forsaavidt det derfor skulde lykkes at komme til den Overbeviisning, at de øvrige væsentlige Bestemmelser i Lovforslaget bør nyde Fremme, vil jeg ikke see Noget til Hinder for at lade dem træde i Kraft igjennem en saadan og derpaa søge at faae den Bestemmelse, der indeholdes i § 3, gjort til Lov ved at forelægge et særligt Lovforslag desangaaende.

Ordføreren (Høgsbro): Det glæder mig, at den ærede Minister kan tiltræde det Forslag, der er stillet af 15 ærede Medlemmer. Udvalgets Fleertal kan da ikke andet end ansee det for ønskeligt, at det bliver optaget i Loven. Det er upaatvilelig en Forbedring, skjøndt vi havde haabet, at ogsaa uden den vilde Forholdet efterhaanden have udviklet sig paa en lignende Maade, som dermed er tilfaldet; men det er jo ganske vist sikkrere, naar det udtrykkel-

ligt siges i Loven. Havde den ærede Minister derimod ikke tiltraadt dette Forslag, vilde vi have fraraadet at vedtage det, fordi det er os om at gjøre, at det hele Lovforslag kan komme til at ligge som et Udtryk for en Overenskomst, om jeg saa maa sige, mellem Folkethinget og Ministeriet, og ikke som en blot Udtalelse af Folkethingets Duffe om, hvorledes denne Sag skal ordnes. Vi troe nemlig efter de tidligere Afstemninger, der ere foregaaede i denne Sal, frit at kunne sige, at Folkethinget ønsker en større Frihed end den, der gives ved denne Lov.

Det glæder mig af den ærede Ministers Udtalelse at høre, at han betragter dette som en reen kirkelig Sag, og det glæder mig navnlig ogsaa overfor den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), som forleden vilde vise, at det var en reen borgerlig, og kun deri kunde see en Berettigelse for, at vi behandlede den her paa Rigsdagen. Det er min fulde Overbeviisning, at det er en reen kirkelig Sag, en Sag, der angaaer vel ikke den indre og usynlige, men den udvortes og synlige Kirke, hvilket jeg ogsaa angaaende et lignende Spørgsmaal tidligere har udtalt her engang, da der var Tale om, hvorvidt saadanne Love tillige burde gjælde i de Dele af Hertugdømmet Slesvig, som skulde have den reent kirkelige Lovgivning sættes med Kongeriget. Naar den ærede Minister sagde, at denne Sag som en reen kirkelig hørte under Bestyrelsens Omraade og kunde ordnes ved særlige Bestemmelser uden Rigsdagens Samtykke, kan jeg ikke indsee, at dette er Tilfældet. Da den efter min Formening er en Deel af Kirkens Forfatning, og da det i Grundloven udtrykkelig er bestemt, at Kirkens Forfatning skal ordnes ved Lov, ligger deri ikke blot en Berettigelse, men en ligefrem Forpligtelse for Rigsdagen til at sørge for, at denne Slags Bestemmelser ikke blive af den omskiftelige Character, som Tilfældet er med en Bestyrelses-Handling, men at de derimod modtage det varigere Præg, som en Lov giver, og som under alle værlende Ministre kan sikke Medlemmerne af den Kirke, Staten understøtter, de Rettigheder, som den anseer nødvendige. At den ærede Minister i denne Henseende maa have forandret sin Me-